

משה סקאל המגלשה מחזה קצר בשלוש תמונות

הדמויות:

ליאור, נטע, חגי – אחים

דליה – אמם

לואי – תינוק

תמונה 1

(סלון הדירה של ליאור. נטע וליאור יושבים על הספה)

נטע: לא לגמרי הבנתי בשביל מה הלכת אליו אתמול.

ליאור: כדי ליטול ברכת פרידה.

נטע: זאת אומרת, בשביל להיפרד ממנו? אלוהים, למה אתה תמיד בוחר ביטויים כל כך מוזרים...

ליאור: לא באתי להיפרד ממנו. אם הייתי בא להיפרד, היינו נפרדים. באתי ליטול ברכת פרידה. אולי בגלל זה באמת קרה מה שקרה.

נטע: מה קרה?

ליאור: שכבנו כמה שעות מחובקים ואז הלכתי. זה לא עבד. היו לי תוכניות מפוארות, זה מה שיצא.

נטע: מה רצית, בעצם?

ליאור: רציתי לדבר איתו על מצב העניינים. הוא ראה שאני מיוסר.

נטע: ומה הוא אמר?

ליאור: בדיוק את זה. ושהוא רוצה שאפסיק להיות מיוסר. והוא אמר שאנחנו יכולים לדבר על הכול, כי אנחנו אוהבים. אמרתי לו: יש בי מאבק איתנים בין הרצון שיהיה לך טוב – הרצון הזה קיים אצלי תמיד, אני לא יכול אחרת – לבין מה שמקובל עלי ומה שלא מקובל עלי. את יודעת על מה אני מדבר, נטע, "המפלצת ירוקת העין".

נטע: המלט.

ליאור: כמעט. אותלו.

נטע: זה מזכיר לי את השיחות שאמא היתה עושה לי על אבא. אתה דומה לה בקטעים האלה.

ליאור: מה, של קנאה?

נטע: של אהבה, באופן כללי. כשהייתי סטודנטית היינו יושבות כמעט כל לילה לשיחת בנות כזאת, על אהבה, עליה ועל אבא, על מה שאתה רוצה. אבל בזמן האחרון היא כבר לא אומרת כלום. כמעט כלום.

ליאור: מה את מנסה להגיד לי, נטע?

נטע: שום דבר, מה אתה כזה חשדן?

ליאור: למה אני תמיד האחרון לדעת במשפחה הזאת? מה קרה?

נטע: ליאור, תירגע. לא אמרתי שקרה משהו. אני רק רואה שיש ירידה בתפקוד שלה, וזה מטריד אותי.

ליאור: מה זאת אומרת, ירידה בתפקוד?

נטע: לא רק אצלה. אצל שניהם. אבא נעשה הרבה יותר תלותי. ומצד שני, הוא דואג לה כל הזמן.

ליאור: למה את אומרת, "מצד שני"?

נטע: כי הוא לא רואה את עצמו, הוא לא מבין ש-

ליאור: אני חושב שהוא בן אדם מרשים. את זוכרת איך הוא היה כשהיינו ילדים? הוא היה קשה כמו אגוז ברזיל. היום יש בו משהו רך, הגיל עשה לו רק טוב.

נטע: אני אגיד את זה ככה: פתאום כשאני רואה אותם, אני גם רואה מין מדרון כזה, ממש מאחוריהם, מדרון שאפשר להתגלש בו מהר מאוד. אתה מבין? ואני מפחדת שלא נצליח לתפוס אותם לפני שהם –

ליאור: אני כבר רואה בדמיון שלי את אמא – איך היא מתיישבת על המגלשה הזאת שלך ודוהרת בה בחדווה גדולה.

נטע: זה בדיוק מה שמטריד אותי. אבל אתה לא נראה מוטרד.

ליאור: את טועה, אני לא נרדם בלילות בגלל זה.

נטע: באמת פלא, הרי כל האנרגיות שלך הולכות לבחורים הקפריזים שלך.

ליאור: יש לי מספיק ייסורים בשביל כולם, אל דאגה. גם בשביל ההורים. (משתתק, שוקע בהרהור)

נטע: אנחנו נצטרך לקבל החלטות.

ליאור: איזה החלטות?

נטע: מה לעשות עם ההורים.

ליאור: מה יש לעשות איתם? הם פנסיונרים. הם הולכים לטיולים, יש להם מגוי לקתדרה, הרצאות על מדע פופולרי... הם נראים לי מרוצים בסך הכול. ובקרויב יהיה להם נכד חדש.

נטע: בקנדה.

ליאור: אז מה? הם ייסעו לשם, חגי יבוא עם התינוק לביקור.

נטע: ומה איתך?

ליאור: אני מנסה, אבל כל הבחורים שאני פוגש עקרים. זאת הבעיה של הדור שלי. אתה יוצא עם מישהו, משקיע, שופך זרע, והכול לשווא.

נטע: מצחיק מאוד. אולי הגיע הזמן להתמקד בבחור אחד?

ליאור: להפך, אני יורה לכל הכיוונים. משהו בסוף כבר יקלע למטרה.

נטע: אבא כבר התייאש. אתה יודע שהוא כבר שריין בשבילך קרקע.

ליאור: מה, חלקת קבר?

נטע: אני מתה על הציניות שלך. קרקע לבנייה, כבר עשרים שנה אמורים להפשיר אותה. אבל יש לו תנאים ברורים לעניין הזה.

ליאור: כן, הוא הזכיר פעם משהו, אבל חשבתי שהוא צוחק. תגידי, למה בכלל העלית את הנושא הזה עכשיו? אמא דיברה איתך?

נטע: השתגעתי? היא מפחדת להגיד מלה. אתה אסרת עליה.

ליאור: כן, אילפתי אותה יפה. אפילו אמרתי לה פעם: "קחי בחשבון שבכל פעם שאת מעלה

את הנושא, את דוחה בשנה את הנכד.

נטע: ככה אמרת לה?

ליאור: כהאי לישנא.

נטע: עכשיו אני מבינה למה היא סותמת את הפה בנושא הזה. זה בגלל הטרור שלך, מסכנה.

אתה באמת טיפוס.

ליאור: אבל אני משתנה. (נעמד מולה) את רואה איך אני משתנה? הנה, תראי, ממש מול

העיניים שלך עכשיו.

נטע: (בוחנת את פניו) אני לא יודעת.

ליאור: לא, באמת. אני ממש מרגיש שאני משתנה. את אחותי, את אמורה לראות.

נטע: (בוחנת את פניו) אולי משהו בעור כאן. (מלטפת את לחיו) או בעיניים.

ליאור: העיניים אף פעם לא משתנות, זה דבר ידוע. אפילו בגיל תשעים, כשכל העסק מתפרק,

הן עוד בורקות. (שוקע במחשבה)

נטע: מה יש?

ליאור: אני חושב על המגלשה שלך. תמיד היה לי ברור שהחיים הם דבר שיש בו שלבים, כמו

בחידה ההיא של הספינקס: קודם אתה הולך על ארבע, אחר כך על שתיים, ואז על שלוש. אבל

נראה לי שאת צודקת: לכולנו אורבת בסוף תהום, וברוך לתהום – יש מגלשה.

(הם ממשיכים לעמוד קרובים ולהתבונן זה בעיניו של זה)

ליאור: את יודעת איך נגמרים דיאלוגים כאלה בסרטים בריטיים? מישהו אומר משהו כמו:

Would you like some tea?

נטע: רעיון מצוי. יש לך קמומיל?

ליאור: כן, אבל כשהם אומרים תה, הם מתכוונים בעצם לארוחת ערב.

נטע: זה לא יסתדר, הבטחתי לילדים שנאכל יחד היום, ואז אני משכיבה אותם לישון.

ליאור: אוקיי. אני אכין לך חליטה. אחר כך את תלכי, ואני אכנס לכל האפליקציות ואברוק

מי רוצה לבוא לאכול איתי ארוחת ערב. אולי יצא מזה תינוק בסוף, אל תאבדי תקווה. את עוד

תהיי הדודה של הילד שלי. הוא יהיה שחור תלתלים, חריף לשון, מעצבן לפרקים. ואת תלמדי

אותו כל מה שצריך לדעת על נשים ועל אימהות. אני סומך עלייך.

תמונה 2

(סלון הדירה של ליאור. האור עולה על ליאור ומולו דליה. היא עומדת קרוב אליו – באותו

המקום שבו עמדה נטע בסוף התמונה הראשונה – ובוחנת את פניו)

דליה: אתה לא ישן מספיק?

ליאור: מה זה מספיק?

דליה: שבע שעות בלילה.

ליאור: ואת?

דליה: לי מספיקות גם שש שעות. אפילו חמש. אני קוראת עד לפנות בוקר, עד שהאור עולה.

עכשיו המיטה כולה היא הממלכה שלי, ואני יכולה להשאיר את האור דולק. אבל אתה צריך

לישון יותר.

ליאור: מה שחשוב זה איכות השינה. דווקא אחרי לילות קצרים יש לי ימים פוריים מאוד.

הבעיה היא שינות ארוכות מדי, טרופות.

דליה: אתה יכול להתקשר אלי אם אתה לא נרדם. אני אשיר לך שיר ערש, כמו שהיית קטן.

ליאור: (מפזם שיר ערש)

ילד שחור עיניים, שן / אבא סלמון מעושן. / אמא מקופלת עד / סוף הלילה בממ"ד. / אחותך בשדות זרים / שן ילדי ואל תרים / את עיניך אל פיפת / ליל רו, לי לא אכפת / אם תקום ולא אם לאו / רק אותי תאהב, תאהב. / ילד שחור עיניים, גור / חתולים שפיו פעור / מִיָּרָח רך נמתח / וגרונו תלוי לו כך / עין לו אחת בוכה / השנייה בְּטֵל שוחה / גור חתול-לי טול את נפש / הורתך מתוך הרפוש...

דליה: (מתנתקת ממנו, הולכת להסתכל בחלון) מתי חפרו כאן את הפיר הזה? מה הם בונים פה? זה נראה עמוק. בטח גורד שחקים.

ליאור: את זוכרת את היום שבו נפלו התאומים? ראיתי את זה מהדירה שלי במנהטן. שבועות אחר כך עוד יכולתי להריח את העשן, אפילו כשכבר לא היה עשן ברחובות. את זוכרת? חודשיים קודם נטע הגיעה לביקור, ועלינו יחד לגג של המגדל הדרומי. ראינו את אליס איילנר וקראתי לה את הקטע מתוך "מוטל בן פייסי החזן" על המהגרים שהגיעו לארצות הברית. חשבתי אז על היום שבו סכתא הגיעה איתך לישראל. בת כמה היית?

דליה: בת שנתיים.

ליאור: את זוכרת משהו משם?

דליה: שום דבר. אולי רק איזה זיכרון עמום של אבא שלי, שחזר מהצבא והביא לי סוכרייה בצבע כתום. אבל אני חושבת לפעמים שהתמונות שיש לנו באלבום השתלטו לי על הזיכרון. אני זוכרת את התמונה שלו, לא באמת אותו. רק נדמה לי שראיתי אותו בחיים. לא באמת ראיתי.

ליאור: זה קורה לי עם אבא, מאז שהוא הסתלק. את יודעת, כשהייתי בן שש או שבע, המורה בכיתה שאלה אותנו מה זה "נאסף אל אבותיו". ואמרתי לה: "בלילה, כשאני חולם חלום רע, אני הולך למיטה של אמא ואבא."

דליה: היית ילד חכם.

ליאור: דבר אחד תמיד ידעתי: להגיד מי לשבט ומי לחסד.

דליה: ומה אתה חושב שיקרה עם אחיך ואשתו בקנדה?

ליאור: הוא לשבט. תמיד לשבט. (שתיקה קצרה) מצטער.

דליה: אני רק רוצה שיהיה לו טוב.

ליאור: כל אמא אומרת את זה. מה זה אומר בכלל — "שיהיה לו טוב", הרי את לא יודעת מה טוב לו. אולי טוב לו שיהיה לו רע?

דליה: אז הוא בכיוון הנכון. אבל אתה לא מצפה ממני גם לברך על זה, נכון? גם אני ראויה לשבט? תמיד רק לשבט?

ליאור: אני רק רוצה שיהיה לך טוב. ובגלל זה רציתי לשאול אותך משהו.

דליה: מה?

ליאור: אני זוכר שאבא דיבר איתי פעם על קרקע שהוא ירש מדוד מוריס.

(דליה נאנחת. היא מתבוננת בו ושותקת)

ליאור: אני רואה שאת יודעת על מה אני מדבר. רציתי לדעת בנוגע לקרקע הזאת, אני זוכר שאמורים להפשר אותה מתישהו, נכון?

(דליה מתבוננת בו ושוקקת)
ליאור: כמו דג את שוקקת, אמא!
דליה: מה אתה רוצה שאני אגיד?
ליאור: מה קורה עם הקרקע הזאת?
דליה: אתה מתגרה בי. הרי אתה יודע טוב מאוד למה אבא ייעד את הקרקע הזאת.
ליאור: אבא מת. נאסף אל אבותיו.
דליה: אני לא אמרה את פיו.
ליאור: מה הוא היה עושה לדעתך אם המצב היה הפוך? למי יש לך יותר מחויבות – לחיים או למתים?
דליה: יש לי מחויבות לעצמי, לעקרונות שלי. ואני החלטתי שלא משנה מה יקרה – מה שהוא רצה, זה מה שיהיה. ואתה יודע טוב מאוד שהוא אמר שהקרקע הזאת תופשר רק ביום ש... כלומר, רק לצורך מטרה מסוימת...
ליאור: שיהיה לי ילד. זאת אומרת, שלך יהיה נכד ממני.
דליה: נכון.
ליאור: איזה רעיון עוועים. (נוטל ספר מהמדף ופותח את הספר במקום שיש בו סימנייה. אבל אומר את הדברים בעל פה) זה תמיד מזכיר לי את המכתב שכתב גוסטב פלובר לאהובתו, לואיז קולֶה, כשהיא כתבה לו שחששותיה התבדו והיא לא בהיריון: "אני רוצה לטרוף אותך בנשיקות מרוב השמחה שמציפה אותי... המחשבה על הענקת חיים למישהו מעוררת אצלי פלצות. לו אני אב, הייתי מפיל קללה נוראה על ראשי. בן יוצא חלצי? לא, לא, לא! שנשמתי תיפח, שיכלה כל בשרי כעת־חיה, ובלבד שלא אנחיל לאיש את הצרה־הצוררה, את הביזיון הנחרץ שבקיום."
דליה: למדת את זה בעל־פה?
ליאור: מלה במלה.
ליאור: פתאום את מחייכת. את יותר גרועה מהקרקע המזורגגת של אבא – כבר שלושים שנה אני מחכה שסוף־סוף תפשירי.
דליה: (באיפוק) למה אתה כל כך אכזרי איתי?
ליאור: אני לא. אני מנסה להגיע אלייך בכל דרך. אני לא מצליח לגשר יותר על מה שעומד בינינו.
דליה: ניסית מספיק? בכל מקרה, זאת הפעם הראשונה שאני שומעת שאתה בכלל מנסה.
ליאור: ואם יהיה לי ילד?
דליה: אתה מתכוון, מה יהיה עם הקרקע, או מה יהיה עם היחסים בינינו?
(ליאור שוקק)
דליה: אתה צריך להשיג את ההסכמה של האחים שלך. אם הם יחתמו שהם מסכימים, הקרקע תהיה שלך.
ליאור: חגי בקנדה.
דליה: אז כשהוא יגיע לביקור. הוא הרי לא מרדכי ואננו – בסוף הוא יגיע לארץ.
ליאור: (מתקרב אליה ומתבונן בשתיקה בפניה. היא מותחת את ראשה לעברו) את זוכרת את הקטע לקראת סוף "אבא גוריו", דליה? גוריו מלטף את ראשו ואומר שיש לו רק בליטה אחת, "הבליטה של האבהות". הוא מקלל את הבנות שלו בקללות אימות ונוראות, ואז הוא

אומר: "ככה זה ילדים: אתה נותן להם את החיים, והם נותנים לך את המוות."
(דליה מרכינה את ראשה ועוצמת את עיניה. ליאור מחבק אותה. כעבור רגע היא משתחררת מחיבוקו, זוקפת את ראשה ואומרת) Would you like some tea?

תמונה 3

(חדר שינה. דליה שוכבת במיטה על גבה, מכוסה בשמיכה. ראשה מוגבה על כר והיא בוהה בחלל האוויר. על כיסא לצד מיטתה יושב ליאור ומשחק בטלפון הנייד שלו. בחלון הקבוע בקיר עומדת מגלשה)

ליאור: הם מאחרים. נטע כותבת שהיו פקקים בכפר הירוק. עכשיו הם מחפשים חניה.

(דליה מסתכלת עליו ושוקת)

ליאור: אני יכול לקרוא לך משהו בינתיים, רוצה?

(דליה שוקת)

ליאור: (בודק בטלפון הנייד) בואי נראה מה יש לי כאן. "אותלו", "סונטת קרויצר", פרוסט – "סדום ועמורה". קפקא, "מכתב לאב", "ספר המאמרות" של קונפוציוס. הנה ציטוט: "אדם-המעלה מתחקה על השורש, וכשהשורש איתן, צומחת הדרך. כיבוד הורים וכיבוד אחים בוגרים, הלא הם שורש הווייתה של האנושיות." שמעת, דליה? הסינים האלה... (בוחן את פניה) מה יש? הם לך? את מזיעה. חכי רגע. (הוא הולך ומביא מטלית לחה ומוחה את הזיעה מפניה) עכשיו יותר טוב? מה זה, את בוכה? כואב לך משהו? אולי נכנס לך משהו לעין? (ליאור מלטף את פניה בעדינות. הוא שב ומתיישב ונוטל את כף ידה בידיו. היא עוצמת את עיניה. ליאור בוהה במגלשה שבחלון. כעבור כמה שניות מישהו מנסה לפתוח את דלת הכניסה, וכשהוא לא מצליח, נשמע זמזום בדלת. ליאור קם ופותח. נכנסים נטע וחגי. חגי מחזיק תינוק בידיו)

ליאור: ברוכים הבאים בצל קורתנו! (נטע מנשקת אותו על לחיו. היא הולכת לאמה, מיטיבה את הכרית שלראשה. חגי מנסה לחבק את ליאור, ליאור נחלץ מהחיבוק וממהר להושיט לו את ידו, וחגי – האוחז בתינוק – מצליח ללחוץ אותה בקושי)

ליאור: (מתבונן בתינוק) מי יש לנו כאן?

חגי: זה לואי.

נטע: הרי ידעת שזה השם שלו, ליאור.

ליאור: לואי! מתאים לו, השם. שם שהולך בגדולות. נעים מאוד, לואי, אני דוד ליאור. Uncle Lior. הוא חמוד, דומה לאמא שלו.

חגי: תודה, חמוד. מה שלומך? (מסתכל סביבו ומחפש כיסא)

ליאור: (נחלץ לעזרתו) הנה, (מביא כיסא) אתם יכולים לשבת כאן, אתה ולואי. ליד הסבתא. (חגי ניגש לדליה ומראה לה את התינוק. היא מתבוננת בו ללא תגובה)

ליאור: איחרתם את המועד. אם הייתם מגיעים לפני חודש, היא עוד היתה משחקת איתו קטרגל. אבל C'est la vie. ככה זה בחיים.

חגי: (רוכן ונושק לאמו על מצחה. הוא מעביר את גב כף ידו על פניה ברכות) לא הם לה?

נטע: אני חושבת שלא, אבל אתה יכול להוריד לה קצת את השמיכה.

(הוא עושה כדברה, ואז מתיישב על כיסאו)

ליאור: (לחגי) איך הג'ט'לג?
 חגי: דווקא לואי מתמודד עם זה יפה. אני לא ישנתי כבר שלושה ימים, כולל הטיסה.
 נטע: הוא כזה מתוק!
 חגי: תודה, כן, את כל הגנים הוא קיבל מאמא שלו. (מחייך) אז מה, ליאור, תספר לי, מה חדש איתך. כבר שנתיים לא ראיתי אותך, אחי הקטן. עובר על ספר חדש?
 ליאור: לאט-לאט.
 חגי: (מחייך באמפתיה) מה, משבר יצירה? זה יעבור, אל תדאג.
 ליאור: תגיד, למה אתה כותב לי מיילים באנגלית? שכחת כבר את העברית שלך? או שאשתך עוברת לך על התכתובות?
 חגי: אין לי מקלדת בעברית באוניברסיטה. אבל אתה צודק, אני צריך לכתוב לך בעברית. וגם חשוב שאתן דוגמה ללואי בעניין הזה.
 ליאור: (מרמז לעבר אמם) אפרופו – זאת דליה. זוכר אותה? היא ילדה אותך בצער. שמעתי שזה היה ההיריון הכי קשה משלושתנו. תאר לך מה היה קורה אם היו בדיקות מי שפיר לפני ארבעים שנה – אולי היה נחסך מהעולם פלא אחד (מרמז על חגי, ואז על לואי) ועוד אחד.
 חגי: מה זה כל המליציות הזאת, אתה לא יכול לדבר כמו בן אדם?
 ליאור: זאת אומרת, כמוך?
 נטע: חגי, ברכות על הקתדרה! כבוד, אה? החוקר הכי צעיר שקיבל את זה באוניברסיטה!
 ליאור: כבוד, כבוד. זאת אומרת שכבר לא תחזרו לארץ?
 חגי: תראה, זה לא פשוט לעזוב משרה כזאת, גם בלי קשר לקתדרה. ואתה יודע שגם ככה קלר לא היתה מי-יודע-מה נלהבת לגור בארץ.
 ליאור: יותר מדי טרשים.
 חגי: משהו כזה.
 ליאור: אפרופו טרשים, אני רוצה רגע להראות לכם משהו. (שולף מהתיק כמה מסמכים) זה התרשים של הקרקע שאבא קיבל מדוד מוריס.
 נטע: מה, כל זה?
 ליאור: לא, רק הקטע שמוקף בקו ירוק.
 חגי: מאיפה השגת את זה?
 ליאור: זה היה באחד התיקים שלו. אתם יודעים שאבא היה מסודר. יקה לתפארת.
 חגי: כמה דונם יש כאן?
 ליאור: אחד וחצי.
 חגי: וזה מיועד לחקלאות, לא? זה לפחות מה שאבא אמר בזמנו.
 ליאור: זה היה מיועד לצורכי חקלאות במשך עשרים שנה, אבל מתברר שלפני כמה שנים הפשירו את הקרקע לבנייה ציבורית.
 נטע: אני לא מבינה, אבא לא ידע שהקרקע הופשרה?
 ליאור: אין לי מושג, אולי הוא לא ידע, ואולי היו לו סיבות לשמור את זה לעצמו. בכל מקרה, אתמול נסעתי לשם, לראות את הקרקע בעיניים. ומה גיליתי? שמגדלים עליה דלועים.
 נטע: דלועים?
 ליאור: דלועים.
 חגי: בעצם הקרקע הזאת לא ממש הופשרה, לפי מה שאתה אומר. אי-אפשר לבנות עליה חוץ

מלצורכי ציבור, זאת אומרת, מגרשי ספורט, גני שעשועים, דברים כאלה. ליאור: כן, אבל אני רוצה לברוק אם יש דרך להסב אותה לבנייה פרטית. חגי: אתה יודע מה המשמעות של זה: מלחמה אינסופית בכל מיני ועדות אזוריות, שוחד פה, שוחד שם. יש לך כוח וכסף לכל זה? ליאור: אני צעיר, כוחי עוד במותני. מאז שאבא נאסף אל אבותיו – חגי: מה זה "נאסף אל אבותיו"? ליאור: זה מת, בעברית. חגי: אני יודע, יקירי. אבל תיזהר עם הביטויים האלה שלך. עם השנים זה נהיה פתטי. ליאור: תודה על האזהרה. חגי: אל תתרגז שאני אומר את זה. מישוהו חייב לדבר איתך בכנות. מה אתה מנסה להשיג עם כל המלים היפות שלך? מה המטרה? ליאור: המטרה היא בדיוק זה, לדבר במלים יפות. להפקיע את עצמי מההבל שמקיף אותנו. הרי כל מה שאתה אומר הוא פרוזה. פרוזה-פרוזה-פרוזה. "קלר, השערות שלך יפות, בא לי למות מהן." פרוזה-פרוזה-פרוזה. (התינוק מתחיל לבכות) נטע: ליאורי, אתה תעיר את לואי, הוא נרדם. גם ככה חגי כבר לא ישן כמה ימים. חגי: לא, זה דווקא טוב שהוא יתעורר קצת. אולי ככה הוא יישן בלילה. נטע: אז אבל מה בנוגע לקרקע? ליאור: (ספנה את ראשו לעברה ואומר בקול שקט) אני רציתי להחתים אתכם. נטע: על מה? ליאור: על ייפוי כוח. חגי: אבא לא רצה שהקרקע הזאת תהיה שייכת לך? ליאור: הוא רצה, אבל היו לו תנאים. היה לו רעיון מטורף, אני לא משחק את המשחק הזה שלו. אני לא מסתיר כלום מאף אחד. הנה כולנו – כל המשפחה העליונה. אמא כאן איתנו, היא לא יכולה לדבר, אבל לדעתי היא שומעת הכול ומבינה הכול. כולנו מדברים על הדברים בדעה צלולה, יש כאן ייפוי כוח, זאת אומרת הרשאה שאתם נותנים לי לפעול מול הוועדות, ואם תחתמו ותאשרו לי לעשות מה שאני מוצא לנכון, אולי כולנו עוד נברך על המוגמר ונבנה לעצמנו וילות לתפארת על הקרקע של דוד מוריס. חגי: (בקול פגוע אבל חזק) אני אחתום לך על מה שאתה רוצה, ליאור. נטע: חגי, אל תיקח אותו קשה. לא נפגשתם כבר שנתיים, זה טבעי שהדברים קצת מתפרצים עכשיו. ועברה עליו שנה לא קלה, אתה יודע. ליאור: "עליו", כלומר עלי? עברה עלי שנה איומה מבחינות מסוימות, ושנה מופלאה מבחינות אחרות. חוויית דברים שאחי המוצלח לעולם לא יבין אותם. חגי: למה אתה נאבק בי כל הזמן? אתה הרי רואה שאני רוצה את טובתך. (ליאור מסתכל עליו ושותק) חגי: איך שלא יהיה, אני אחתום בשבילך. ואני מקווה שיום אחד נוכל להיפגש ולדבר בלי כל המתחים האלה. אתה מוזמן אלי ואל קלר, יש לנו חדר לאורחים בדירה החדשה. ננקוּבּר מקסימה, והבנתי שיש שם אחלה סצנה להומואים. ליאור: (פולט נחרת בוז) תודה רבה, באמת.

נטע: איפה צריך לחתום, ליאור?
(ליאור מרכין את ראשו לרגע, ואז מזדקף בשתיקה. עיניו יבשות, נשימתו מעט כבדה. הוא מושיט להם את הדפים והם חותמים)

נטע: (זוקפת את ראשה) מה זה?
חגי: מה?

נטע: היה נדמה לי שהיא מנסה להגיד משהו.
(השלושה מתקרבים אל דליה ובוחנים את פניה)

ליאור: שום דבר, זה היה חרחור.
נטע: אני בטוחה ששמעתי משהו! כבר היו מקרים כאלה, של אנשים שפתאום חזרו לדבר כאילו כלום.
חגי: אני לא מאמין שזה המצב, לצערי. ליאור צודק, זה כנראה היה חרחור. אתם רוצים שנקרא לרופא?

נטע: הנה, עוד פעם! תסתכלו על הפנים שלה – אף פעם לא ראיתי אותה ככה מאז האירוע.
היא רוצה להגיד לנו משהו. (מקרבת את אוזנה לשפתיה של דליה) נדמה לי שאני שומעת. כן, היא מנסה לדבר אלי. היא אומרת משהו. מלה אחת, רגע, אני מנסה לפענח.
ליאור: מה היא אומרת?

נטע: אני לא מבינה, אבל יש משהו שחוזר שוב ושוב.
חגי: אל תפתחו ציפיות.
ליאור: מי יודע? אולי היא רוצה להגיד משהו. (מקרב את אוזנו לפיה של דליה) כן...
חגי: מה? מה אתם שומעים שם? תגידו לי.
נטע: המלה הזאת...
ליאור: המלה הזאת, כבר עשרים שנה לא שמעתי אותה...
חגי: איזו מלה? מה? מה היא אומרת??

(נטע וליאור מקשיבים לאחם בריכוז גדול. חגי נמלא סקרנות. הוא מקרב את אוזנו לפיה של דליה. שלושת האחים מקשיבים לה בדממה, בשתיקה. חיוך עולה על פניהם. ברקע נשמעת המנגינה של שיר הערש ששר ליאור במערכה השנייה. האור יורד והחדר מתמלא בחשכה. רואים רק את מסגרת החלון, ואת המגלשה העומדת בגינה מבעד לחלון, מוארת באור הירח)

מסך

הציטוט מפלובר: מתוך "מכתבים ללואיז קולֶה", הוצאת המעורר, מצרפתית: דורי מנור.
הציטוט מקונפוציוס: מתוך "מאמרות קונפוציוס", מוסד ביאליק, מסינית: אמירה כץ.